

paa, at man sondrer den saaledes fra Finantsaaret, at Sager, som skulde være udførte i det foregaaende Finantsaar og for dettes Regning, ikke blive overfyldte paa det kommende, eller at Sager, som ere udførte i det foregaaende Finantsaar, ikke liste sig med Betalingen derfor over paa det kommende Finantsaar.

Det er denne Blanding af de to Finantsaar, som man maa forhindre, og det kan skee paa forskjellige Maader. Den simpleste Maade, som ligger vor nuværende Tilstand nærmest, er at tilvinge sig denne Regnskapsaflæggelse den 31te Marts just af Disponenterne, thi det er dem, det gjælder om. Man vil, naar man tilvinger sig dette, maatte første Gang faae at see, dersom de ikke betimeligt advares, hvor lidt de igunden vide om det, de skulde vide fuld Betsed med; men naar det er steet en eller to Gange, saa er ogsaa Banfæligheden forbi, saa vil det komme til at vise sig, hvad det er, der trænges til, deels som Efterbevilling og deels som Tillægsbevilling, nemlig paa det kommende Finantsaar. Den ærede Minister har seet Banfæligheder i Folkethingets Forbringinger, som slet ikke ere tilstede. Saavidt jeg har deeltaget i dem, og jeg har deeltaget en heel Deel deri, ligger der hverken en Stræben efter en afgjort Udfæstelse af Theorier i den ene eller anden Retning, men der ligger en alvorlig Stræben efter at tvinge Disponenterne til at gjøre Rede for sig selv med Hensyn til deres Handlinger og sætte os istand til at dømme, om de have gjort det. Jeg kan ikke have det Mindste imod en Regnskabslov, derimod har jeg ingen Indsigelse gjort; men det, jeg har bemærket, er, at Savnet af en saadan ikke kan tjene til nogenformelst Undskyldning for den Ufuldstændighed, hvori vort Regnskabsvæsen trods alle Opforbringinger er blevet ved at leve i flere Aar. Jeg skal meget gjerne indrømme, at der ogsaa er Poster, som ikke kunne afgjøres eensidigt af Administrationen alene, eftersom det er Tredeemand, hvem Noget skal komme til at paaligge, hvilket f. Ex. gjælder med Hensyn til det, den ærede Minister sagde om Præscription. Imidlertid vil jeg derom sige, at det i flere Tilfælde ogsaa staaer i Bestyrelsens Magt at fikke sig. Dersom den ærede Minister giver Regnskabsblanquetter, paa hvilke

det staaer angivet som en contractmæssig Indvilling fra Vedkommende, at forsaavidt deres Regninger ikke ere komne ind til den og den Tid, eller naar de have faaet Anviisninger, som de ikke have ladet sig betale, saa skal der indtræde den og den Betingelse, hvorunder de love, at de enten ikke ville faae Betaling, eller at de skulle have en ny Paategning, førend de kunne faae den o. s. v., saa gaaer det af sig selv, saa har Vedkommende, ved at underkaste sig Betingelsen, indvilget deri. Det er heller ingen ny Invention, det er Noget, der allerede bruges, og det er et Middel, som Administrationen altid har i sin Magt: det er ganske vist, at den ikke har det i sin Magt i Henhold til Loven, men den kan indenfor ikke meget snevre Grændser igjennem en privat Contract stæffe sig fuldstændig Ret i saa Henseende; deri ligger altsaa ingen Banfælighed. Det, som kan have det Meste at betyde med Hensyn til en Regnskabslov, er, om der virkelig til endelig sidst skulde kunne vedblive at finde en saadan Uoverensstemmelse Sted mellem de tvende Afdelinger af Rigsdagen. Jeg haaber, at den efterhaanden vil ophøre. Jeg troer, at de Forbringinger eller rettere sagt de Forslag, der ere gaaede ud fra denne Afdeling af Rigsdagen, ere saa simple og staae i saadan Sammenhæng med Alt, hvad der ibrigt paa lignende Maade gjøres i den øvrige Verden, at det ikke, isald det andet Thing skulde have Noget derimod, kan vare længe, inden det kommer til samme Anstuelse; men naar dette ikke skulde kunne blive Tilfældet, er det under enhver Omstændighed det Bedste at prøve det igjennem en Lov. Jeg gjentager imidlertid, at det, at Loven ikke er tilstede, ikke kan tjene til nogen Undskyldning for, at Bestyrelsen ikke i denne Retning gjør de behøvrige Fremskridt. Jeg troer, at jeg tydeligt nok har antydet den Veie, man kan følge, og det Hovedpunkt, jeg troer, man ikke skal lade undslippe sin Opmærksomhed. Forøvrigt kan jeg ikke give den ærede Minister Bisald, naar han forestiller sig, at der ligger saamange Banfæligheder i Veien, og at Sagen i sig selv er saa yderst sammenfat; det er den ikke. Den kan have været det en Tid i Verden, men denne Tid er forlængere siden forbi.